

„Kais'wad koerad karjatsed
„Kajalt leivarasuke?"

Õmblik warsi wabandama:

„Sest ei ole poistel süüd,
„Pean tõeks tunnistama,

„Kuidas asjad seis'wad nüüd:
„Kül naad mõnda pillawad,
„Pinnupojad korjawad.

„Üksa kimbus waesed mehed

„Kõige oma leiwaga:

„Mis sa teed, jo kuhu lähed

„Ilma leiva lauata?"

„Dole kohta paigalilt,

„Kus wõiks süa rahulilt."

„Tahke suuga liitis Jumal:

„Waas' se on ka mehe jut,

„Aga sipelgas, sa rumal,

„Dled waled rääkinud;

„Miks sa kurjast südamest

„Wihkad süüta ligimest?"

„No, no petja, kutsu kutsu,

„Peksa sünnib laimajal!"

Andis lepiga tall' matsu, —

Taewast maha wurinal; —

Selg, oh kallis inime,

Ragu aetud poolele.

Aga õmblikut, et häästi

Tõt ta wõttis tunniära,

Las kis Jumal hiljutesti

Taewast maha kõiega,

Mõnda wiisi peasis ta

Üksa terve nahaga.

Kõis jäi talle tõe täheks,

Et ta alla, ülesse,

Kuhu ammet kutsus, lähelä; —

Sipelgas jäi poolele, —

Mine, waata elajat,

Pea perse jämedad.

Iga petja kutsikale

Saagu oma nahatäis;